Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus

Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 461

Nũc vero post passionẽ xp̄i ⁊ resurrectionẽ eiꝰ ab-
stinẽtie ⁊ castitati deuote militãt xp̄o: ⁊ ꝓpe om-
nes gẽtes parate sunt ꝓ noĩe dñi fundere sanguinẽ
suũ. Ante hoc impij ⁊ ꝑsecutores erãt reges: nunc
vero ad celũ ꝓferunt pietatẽ: ⁊ ingredientes limi
na ecclesie deponũt coronã: ⁊ crucẽ xp̄i in suis de-
pinguũt frontibꝫ. Foris arma: hic mysteria. Fo-
ris scuta: hic sacramentoꝝ celebratio. Theodosij filiꝰ
et p̄r theodosij religiõe ac pietate insignes. Ideo o-
mnes ꝓ his oĩbus grãs agamus dño: ꝑ christũ iesum
dñm nostrũ: cui est gloria ⁊ potestas ⁊ spirituisan
cto: ꝑ imortalia secula secloꝝ. Amen.

De vno martyre.
Luce. XIIII.

In illo tempore. Di-
xit iesus discipl'is suis. Si quis venit ad me:
et non odit patrem suum et matrem et vxo-
rem et filios: et fratres et sorores: adhuc au-
tem et animam suam. nõ potest meus esse di-
scipulus. Et reliqua. Omelia beati Grego-
rij pape.

Si ꝯsideremus fratres charissimi: que ⁊
quãta sunt que nobis ꝓmittunt̃ in ce-
lis: vilescunt animo oĩa que habent̃ in
terris. Terrena nãq3 substantia: super-
ne felicitati cõparata: pondus est non subsidium.
Temporalis vita eterne comparata: mors est po-
tius dicenda q̃3 vita. Ipse eñ quotidianus defe-
ctus corruptionis: quid aliud est q̃3 quedam pro-
lixitas mortis? Que autẽ lingua dicere: vel quis
intellectus capere sufficit: illa superne ciuitatis q̃n
ta sint gaudia: angelorũ choris interesse cum bea
tissimis spiritibus glie conditoris assistere p̄sentẽ
dei vultũ cernere: incircũscriptum lumen videre:
nullo mortis metu affici: incorruptionis munere
letari? Sed ad hec audita inardescit animꝰ iam-
q3 illic cupit assistere: vbi se sperat sine fine gaude-
re. Sed ad magna premia ꝑuenire nõ potest: nisi
Thi.2. per magnos labores. Unde ⁊ paulus egregius p̄-
dicator dicit: Nemo coronabit̃: nisi qui legitime
certauerit. Delectet ergo mentẽ magnitudo pre-
Tex. miorum: sed nõ deterreat certamen laborũ. Unđ
ad se venientibꝫ veritas dicit: ¶ Si quis venit ad
me ⁊ non odit fratrẽ suũ ⁊ matrẽ: ⁊ vxorẽ ⁊ filios:
et fratres ⁊ sorores: adhuc aũt ⁊ animã suam: nõ
potest meus esse discipulus. Sed percũtari libet:
quomodo parentes ⁊ carnaliter ꝓpinquos precipi-
Matt.19. pimur odisse: qui iubemur ⁊ iĩmicos diligere. Et
Eph.5. certe de vxore veritas dicit: Quod deus coniunxit
homo non separet. Et paulꝰ ait: Uiri diligite vxo
res vestras: sicut ⁊ xp̄s ecclesiam. Ecce discipulus
vxorem diligendã predicat cũ magister dicat: qui
vxorem nõ odit: nõ põ potest meus esse discipulꝰ.
Nũquid aliud iudex nũciat: aliud preco clamat?
An simul ⁊ odisse possumꝰ ⁊ diligere? Sȝ si vim
p̄cepti perpendimus: vtrũq3 agere ꝑ discretionem
valemus: vt eos qui nobis carnis cognatiõe con-
iuncti sunt: ⁊ quos ꝓximos nouimus diligamꝰ:
et quos aduersarios in via dei patimur: odiendo
et fugiendo nesciamus. Quasi eñ per odiũ diligi
tur: qui carnaliter sapiens: dũ praua nobis inge-
rit nõ auditur. Ut aũt dñs demõstraret hoc erga
ꝓximos odiũ: non affecctiõe ꝓcedere sed de cha-
ritate: addit protinꝰ dicẽs: Adhuc aũt ⁊ animam
suã: Odisse precipimur ꝓximos: odisse ⁊ aĩam no
strã: Cõstat ergo q2 amãdo debȝ odisse ꝓximũ: q
sic eũ odit sicut semetip̄m. Tũc eñ bene nostrã ⁊
aĩam odimꝰ: cũ eius carnalibꝫ desiderijs nõ acq̇e-
scimꝰ: cũ eiꝰ appetitũ frãgimꝰ: eiꝰ voluptatibꝫ relu
ctamur. Que ḡ ꝯtẽpta ad meliꝰ ducit̃: q̃si ꝑ odiũ
amatur. Sic sic nimirꝝ exhibere ꝓximis nostris
odij discretionẽ debemus: vt ⁊ in eis diligamꝰ q̃d
sũt: ⁊ habeamꝰ odio ꝙ in dei nob itinere obsistũt.
Certe dũ paulꝰ hierosolymã ꝑgeret: ꝓpheta aga-
bus zonã illiꝰ apprehendit: suisq3 pedibꝫ alligauit
dicẽs: Uirꝝ cuiꝰ hec zona est: sic alligabũt iudei in Act.21.
hierl'm. Sed is q aĩam suã ꝑfecte oderat dicebat:
Ego nõ solũ alligari: sȝ ⁊ mori in hierusalẽ paratꝰ Act.20.
sum ꝓ noĩe dñi iesu: nec facio aĩam meã p̄ciosiorẽ
q̃3 me. Ecce quõ amãdo aĩam suã oderat: imo odi
ens amabat: quã cupiebat ꝓ iesu noĩe morti tra-
dere: vt hãc ad vitam de pcti morte suscitaret. Ab
hac ḡ discretiõe odij nr̄i trahamꝰ formã ad odium
ꝓximi. Amet̃ q̃libet in h̄ mũdo aduersariꝰ: sed in
via dei ꝯtrariꝰ nõ amet̃ etiã ꝓpinquꝰ. Quisquis
eñ eterna ꝯcupiscit: in ea q̃3 aggredit̃ causa dei ex
tra patrẽ: extra matrẽ: extra vxorẽ: extra filios: ex-
tra cognatos: extra semetip̄m fieri debet: vt eo ve-
rius cognoscat deũ: quo in eius causa neminẽ re-
cognoscit. Multũ nãq3 est: ꝙ carnales affectꝰ in-
tentionẽ mentis diuerberant: eiusq3 aciem obscu-
rãt. Quos tñ nequaq̃3 noxios patimur: si eos pre-
mendo teneamꝰ. Amãdi ergo sunt ꝓximi: impen
denda charitas oĩbus ⁊ ꝓpinquis ⁊ extraneis: nec
tamẽ ꝓ eadẽ charitate: a dei amore flectendum.
Scimꝰ aũt q2 cũ de t̃ra philistinoꝝ archa dñi ad
terrã israelitaꝝ rediret: plaustro suꝑimposita est:
et vacce plaustro subiũcte sũt: q̃ fete fuisse memo-
rant̃: q̃ꝝ filios clauserũt domi. Et sc̄ptũ est: Ibãt 1.Reg.6.
aũt in directũ vacce: ꝑ viam que ducit betsamis.
Uno itinere gradiebãt̃: ꝑgẽtes ⁊ mugiẽtes: et nõ
declinabãt neq3 ad dexterã neq3 ad sinistrã: Quid
igit̃ vacce: nisi fideles q̃sq3 ĩ ecclesia d̃signãt? Qui
dũ sacri eloquij p̄cepta ꝯsiderãt: q̃si suꝑimpositã
dñi arcã portãt. De quibꝫ h̄ etiã est notãdũ: ꝙ fuis
se fete mẽorant̃: q2 sũt pleriq3 q in via dei intrinse
cus positi: foris carnalibꝫ affectibꝫ ligantur. Sed
nõ declinãt a recto itinere: qui arcam dei portant
in mẽte. Ecce eñ vacce bethsamis pergũt. Beth-
samis quippe domus solis dicit̃: Et propheta ait
Uobis autẽ qui timetis dñm: orietur sol iusticie. Mala.4.
Si igit̃ ad eterni solis habitationẽ tendimꝰ: ꝑfe
cto dignũ est vt de dei itinere: pro carnalibus affe
ctibus non declinemus. Tota enim virtute pen-
sandũ est: ꝙ vacce dei plaustro supposite pergunt
et gemunt: dant ab intimis mugitus: ⁊ tamen de
itinere non deflectunt gressus. Sic nimirꝝ predi-
catores dei: sic fideles quiq3 esse intra ecclesiã san-
ctam debent: vt compatiant̃ proximis per chari-
tatem: ⁊ tamen de via dei non exorbitent per com
passionem. Hoc ipsum vero odiunt anime: qua-
liter exhiberi debeat: veritas subdendo manife-
stat dicens. ¶ Et qui non baiulat crucem suam et Tex.
venit post me: non potest meus esse discipulus.
Crux quippe a cruciatu dicit̃. Et duobus modis
crucẽ dñi baiulamus: cũ aut ꝑ abstinentiã carnē

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0461
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG